

Arrest

nr. 162 078 van 15 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 maart 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 maart 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 maart 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 mei 2015, op 7 juli 2015 en op 14 oktober 2015.

1.3. Op 30 oktober 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 november 2015 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren in Koeweit op 26 december 1972. U bent van Palestijnse origine en u bent soennitisch moslim van religie. U bent als Palestijnse vluchteling bij de UNRWA geregistreerd. U heeft 4 broers en twee zussen. Uw familie woonde steeds in Koeweit tot in de jaren '90. Toen verhuisden jullie naar Bi'r al-Abed in Libanon. Dit is nog steeds de domicilie van uw familie. Uw ouders zijn echter gescheiden. Uw moeder woont soms in Libanon en soms in Homs, Syrië. Uw vader woont in Bi'r al-Abed in Beiroet. In de oorlog van 2006 werd jullie appartement daar echter vernield. Dit maakte dat u binnen Beiroet verhuisde naar het Palestijnse vluchtelingenkamp Burj al-Barajna waar u zo'n maand woonde. In de hierop volgende periode verhuisde u geregeld binnen Beiroet naar verschillende plaatsen, doch niet meer in Palestijnse vluchtelingenkampen. Vanaf 2010 tot en met uw vertrek woonde u samen met uw Filipijnse vriendin in de wijk Tariqa Jadida, eveneens in Beiroet.

In 1989 voltooide u uw middelbaar onderwijs in Koeweit. In Beiroet studeerde u in 1994 af van de universiteit van Beiroet in boekhouden en management. Vervolgens werkte u bij enkele bedrijven in Libanon, in 2011 ging u een of twee maanden in Congo werken en hierna huurde u een auto waarmee u toeristen vervoerde, hield u soms toezicht bij examens op de universiteit en heel zelden werkte u nog als boekhouder wanneer het tijd was voor het opmaken van de jaarrekening.

De zuidelijke buitenwijk van Beiroet, waar ook Bi'r al-Abed deel van uitmaakt, wordt gecontroleerd door Hezbollah. Reeds voor de oorlog van 2006 wantrouwden zij uw familie. Zo zouden ze in jullie huis af luisterapparatuur hebben geïnstalleerd. Zij wilden dat uw vader zijn appartement zou verkopen, maar uw vader weigerde steeds. In januari 2011 gebeurde er vervolgens een ongeluk. Uw vader werd als voetganger aangereden door een man op een motor. U vermoedt dat dit met opzet was om uw vader te dwingen zijn appartement te verkopen. Zowel uw vader als de motorrijder werden naar een medische post gebracht. De familie van de motorrijder was daar ook en dat waren mensen van Hezbollah. Het veiligheidspersoneel van de medische post weigerde u de naam van de motorrijder te geven en zeiden dat u geen klacht kon indienen bij de politie. Na het onderzoek van uw vader werd gezegd dat hij in orde was. U nam hem echter mee naar een ander ziekenhuis en daar bleek dat hij een schedelbreuk had. U vermoedt dat Hezbollah niet wilde dat dit werd vastgesteld.

In juli 2011 deed zich een ander incident voor. U was op bezoek bij uw vader in Bi'r al-Abed en u was met enkele jongens van de wijk in een discussie verwickeld geraakt over Hezbollah en hun rol in Syrië. U was tegen de koers die de partij voer. Later drongen 14 mannen van Hezbollah uw huis binnen. Ze verweten u dat u zich uitsprak tegen de sjiieten en richtten een wapen op u. U probeerde weg te vluchten, maar al doende bezeerde u zich aan uw rug. De mannen namen u mee naar een panel van Hezbollah-mannen. Zij ondervroegen u over uw activiteiten en u bleef bij uw standpunt tegen de acties van Hezbollah in Syrië. Ze waarschuwden u uw kritiek te stoppen en uiteindelijk kon u vertrekken.

In oktober 2011 werd u bij een tankstation door een man in burger naar uw identiteitspapieren gevraagd. U gaf ze af en vluchtte vervolgens weg aangezien u de man niet vertrouwde. Hierna belde u naar de politie om het incident te melden. Bij de politie zei men dat de bewuste man bij hen was en dat u naar hen moest komen om uw papieren op te halen. U ging inderdaad naar het politiekantoor, maar daar werd u gearresteerd en men hield u tien dagen vast. Met de hulp van uw broer A.(...), die USD 300 betaalde, kwam u vrij. Ook uw auto was in beslag genomen en u kon die slechts tegen betaling terugkrijgen.

In januari 2012 wilde u naar de VAE reizen. Voor u ging, ging u na bij de militaire rechtbank of die zaak volledig was afgehandeld. Daar zei men u dat u gezocht werd door de militaire rechtbank, maar dat dat routine was. U vertrok dus naar de VAE. Toen begonnen echter dagvaardingen te komen voor een zaak bij de militaire rechtbank. De eerste dagvaarding kwam op 21 september 2012 en de tweede dagvaarding op 1 februari 2013. In het totaal werden drie zittingen gehouden. U ging er echter nooit heen. Uw moeder en uw broer gingen wel naar de eerste twee zittingen. De advocaat die jullie onder de arm hadden genomen trok zich van de zaak terug omdat die te ingewikkeld was en hij raadde aan dat u het land zou verlaten. Dit beangstigde u.

Op 15 juli 2013 – intussen was u terug van de VAE - kwamen mannen van Hezbollah u opnieuw halen toen u op bezoek was bij uw vader in Bi'r al-Abed. U werd ondervraagd over de kritiek die u tegen Hezbollah uitte en u moest uw facebookpagina tonen. Ook zei men dat u naar de rechtszittingen moest gaan. Na enkele uren ondervraging kon u weer gaan. Hierna keerde u nooit meer terug naar Bi'r al-Abed.

Tegen eind juli kwamen mannen van Hezbollah opnieuw naar jullie huis. Ze zochten u en uw broer K(...). U bent er van overtuigd dat ze u zeker zouden hebben gedood moesten ze u daar hebben aangetroffen

Op 23 december 2013 werd u door de militaire rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van een jaar en twee maanden. Het vonnis wilde men u niet op papier geven, bij de politie gaf men uw moeder enkel het nummer van het vonnis. Ook later kon uw broer N(...) voor u geen bewijs van goed gedrag en zeden aanvragen, blijkbaar omdat u was veroordeeld.

Op 16 januari 2014 verliet u met een valse identiteitskaart Libanon en trok u naar Syrië waar u een jaar en een maand verbleef. Vervolgens reisde u via Turkije, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 17 maart 2015 aankwam en de volgende dag asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: uw Libanese identiteitskaart van Palestijnse vluchtelingen, uw Koeweiti identiteitskaart, uw Libanees reisdocument, print-outs van facebookconversaties over uw strafblad, een handgeschreven papier met daarop uw dossiernummer van uw vonnis, uw convocatie van 21 september 2012, een attest over de vernieling van jullie huis in Bi'r al'Abed, een artikel over de dood van A.(...) S.(...), een medisch verslag over uw vader, documenten over uw UNRWAreregistratie, de identiteitskaart van uw oom en diens zoon in Zweden, de Syrische identiteitskaart van uw moeder, de identiteitskaarten van uw grootvader en uw groottante, een reeks documenten over uw werk en uw studies, uw huurcontract en de geboorteakte van uw broer.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo kregen u en uw familie medische ondersteuning. Hoewel uw familie geen voedselpakketten ontving, blijkt uit uw verklaringen dat de economische situatie van uw familie goed genoeg was om zelf te kunnen voorzien in jullie basisbehoeften en dat voedselhulp van de UNRWA geenszins noodzakelijk was om te leven (zie gehoorverslag CGVS dd. 29/05/2015 [1], p. 3, 4, 11).

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Een eerste belangrijk punt, en een dat de geloofwaardigheid van uw hele verdere relaas beïnvloedt, is dat uw verklaringen over uw laatste verblijfplaatsen niet geloofwaardig kunnen bevonden worden. U beweerde dat u van januari 2014 tot en met februari 2015 in Syrië zou hebben verbleven, zonder dat land te hebben verlaten (zie CGVS 1, p. 5, zie gehoorverslag CGVS dd. 07/07/2015 [2], p. 4 zie gehoorverslag CGVS dd. 14/10/2015 [3], p. 6). Hierbij dient gezegd te worden dat u inderdaad vlot praat

over uw laatste tijd in Libanon, dat u een uitleg kan geven over hoe u Syrië zou zijn binnengesmokkeld, bij wie u in Homs zou hebben verbleven, hoe de situatie daar was, wat waar ligt in Homs, dat het leger een aanval deed en dat zij lokale mensen doodden en ontvoerden (zie CGVS 1, p. 17, zie CGVS 2, p. 4, 6). U noemde specifiek het geval van A.(...) a.(...)-S.(...) (zie CGVS 1, p. 17), hetgeen werd teruggevonden (zie bijlage A in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). U kan dus wel enkele verklaringen over deze periode afleggen, maar hierbij mag men niet vergeten dat u zeer lang in Libanon woonde, zodat het feit dat u daar vlot over kan praten niet zonder meer hoeft te betekenen dat u daar nog was wanneer u beweert daar te zijn geweest. Verder mag men ook niet vergeten dat uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder uit Syrië afkomstig is en dat u daar veel familie heeft (zie CGVS 1, p. 5, 6, 10, 17 en zie CGVS 2, p. 4). Het mag dus niet verbazen dat u op de hoogte bent van de situatie in Syrië en details over Homs weet. Verder moet er eveneens op gewezen worden dat de kwestie van A.(...) a.(...)-S.(...) op internet te vinden is, zodat kennis hiervan op zichzelf niet kan aantonen dat u toen daar was.

Deze bedenkingen zijn van belang in het licht van de volgende vaststellingen die aantonen dat u niet in Syrië kan zijn geweest in de periode wanneer u beweerde daar te zijn geweest.

Het grootste en belangrijkste punt zijn een reeks foto's die op uw facebook-account werden teruggevonden. Zo is er een foto waar u op staat en waarbij u schreef dat deze in Mauritanië werd genomen ter gelegenheid van de 49e herdenking van de stichting van Fatah (zie bijlage B in de blauwe map toegevoegd aan het administratief dossier). Dit werd gevierd op 1 januari 2014 (zie bijlage C in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier) en de foto werd op facebook geplaatst op 2 januari 2014. Hieruit moet dus geconcludeerd worden dat u op 1 januari 2014 in Mauritanië was en niet ondergedoken in Libanon in afwachting van uw vertrek naar Syrië, zoals u beweerde (zie CGVS 1, p. 17, zie CGVS 3, p. 11). Verder had u een reeks foto's waarbij u aanwezig bent op een festiviteit waar ook veel Golf-Arabieren zijn (zie bijlage D in de blauwe map toegevoegd aan het administratief dossier). Op een van die foto's staat u voor een bord waarop een slogan staat die werd teruggevonden en werd gebruikt voor de nationale feestdag van de Verenigd Arabische Emiraten (VAE) (zie bijlage E in de blauwe map toegevoegd aan het administratief dossier). De lay-out van de teruggevonden slogan en van het bord komt ook volledig overeen en het cijfer dat slechts deels links op uw foto verschijnt kan niet anders dan '43' zijn. De 43e nationale feestdag werd immers op 2 december 2014 gevierd (zie bijlage E in de blauwe map toegevoegd aan het administratief dossier) en u plaatste uw foto op facebook op 3 december 2014. Het dichtste alternatief is 38, hetgeen in 2009 zou zijn. Het is echter niet duidelijk of deze slogan toen al gebruikt werd en bovendien is het onwaarschijnlijk dat u deze foto dan pas vijf jaar later zou plaatsen. Ten slotte had u ook foto's van 2014 van u in een bureau en u bij een kast met folders van 'sage' (zie bijlage F in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Het lijkt er op dat dit uw werk was en men kan vermoeden dat dit zich in de VAE of in Libanon bevond, in ieder geval niet in Syrië. Het bedrijf 'sage' bestaat immers in de VAE en Libanon, maar niet in Syrië (zie bijlage G1 en G2 in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier).

Tijdens uw derde gehoor op het CGVS werd u herhaaldelijk met deze foto's geconfronteerd. U hield echter vol dat u wel degelijk in Syrië was, dat deze foto's niet echt zijn en dat iemand anders ze op uw facebookpagina plaatsten (zie CGVS 3, p. 8, 10, 11, 14). Dit is echter geen dienstige uitleg.

Naast deze foto's waren er nog elementen die de geloofwaardigheid van uw verblijf in Syrië ondergroeven. Zo kon u namelijk geen recent paspoort voorleggen omdat u dat had verloren en u weet niet hoe of waar (zie CGVS 1, p. 12, zie CGVS 3, p. 7, 8). Eventuele verblijven in andere landen dan Libanon of Syrië zouden uit uw paspoort hebben kunnen blijken, zodat het significant is dat u dat niet kan voorleggen. Verder is het, gegeven de situatie in Syrië, inherent onlogisch dat u uw problemen in Libanon zou ontvluchten om vervolgens meer dan een jaar in een oorlogszone te gaan verblijven. Bovendien is het vreemd dat u geen idee zou hebben van de wisselkoers tussen de Syrische en de Libanese lire (zie CGVS 2, p. 6). Indien u werkelijk ten tijde van de oorlog in Syrië zou zijn geweest kan men toch verwachten dat u bij benadering de wisselkoers zou kunnen geven, temeer daar u boekhouding studeerde en lange tijd als boekhouder werkte (zie CGVS 1, p. 8, 9).

Het bovenstaande in acht genomen moet geconcludeerd worden dat in ieder geval geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in Syrië van januari 2014 tot februari 2015. Bij uitbreiding dienen ook grote vraagtekens geplaatst te worden bij uw verblijf in Libanon in de aanloop naar uw beweerde verblijf in Syrië. U gaf immers al blijk van bereid te zijn uw werkelijke ervaringen en verblijfplaatsen achter te houden. Daarbij komt nog, zoals hierboven gesteld, het ontbreken van uw paspoort, alsook het ontbreken van een recente Libanese identiteitskaart van Palestijnse vluchteling. Het origineel zou u

immers ook zijn kwijtgeraakt (zie CGVS 2, p. 11-12, zie CGVS 3, p. 7) en de kopie die u voorlegt is onleesbaar (zie de kopies van uw identiteitskaart in de groene map, toegevoegd aan het administratief dossier).

Het feit dat uw verklaringen aangaande een elementair deel van uw asielrelaas aantoonbaar onjuist zijn, beïnvloedt op negatieve wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de overige elementen in uw asielrelaas. De volgende elementen dienen dan ook in dat licht geïnterpreteerd te worden.

Het merendeel van de door u verhaalde problemen hebben uiteindelijk hun oorsprong in de kritiek die u uitte tegen Hezbollah en het Syrische regime (zie CGVS 2, p. 15, 16, 20). Doorheen uw gehoren op het CGVS kwamen de kritieken die u op facebook uitte ruimschoots aan bod (zie CGVS 1, p. 13, zie CGVS 2, p. 14, 20). Tijdens uw derde gehoor werd u gevraagd om deze kritische posts op facebook aan te tonen. Hierop zei u dat u alle kritische stukken die u had geplaatst voor uw verblijf in Syrië uit veiligheid had gewist (zie CGVS 3, p. 2, 12). De logica hierachter zou misschien opgaan moest uw verblijf in Syrië geloofwaardig zijn geweest hetgeen, zoals eerder aangetoond, niet het geval is. Men moet dus concluderen dat u de bewuste kritische commentaren niet kan aantonen en dat daar geen goede reden voor bestaat. Aansluitend werd u gevraagd wat voor zaken u dan schreef in die periode, waarop u de volgende voorbeelden zei: een moord bij de Iraanse ambassade, zaken over een vroeger hoofd van Hezbollah die zich tegen het Syrische regime en de betrokkenheid daarbij van Hezbollah keerde en zaken over islamistische aanvallen op de zuidelijke buitenwijken van Beiroet (zie CGVS 3, p. 12). Het komt er op neer dat dit in feite allemaal nieuwsfeiten zijn en het is allerm minst duidelijk wat hier zo bijzonder schokkend aan is. Verder werd u gevraagd naar wat voor kritiek u op facebook uitte na uw aankomst in België (zie CGVS 3, p. 2-3). De posts die u toonde werden allemaal op uw eigen profiel geplaatst. Via dit medium bereikt u in principe een beperkt en u eerder positief gezind publiek. Deze posts worden in hoofdzaak immers gezien door uw facebook-vrienden. Met dit in het achterhoofd kan men bezwaarlijk stellen dat de zaken die u postte dusdanig controversieel zouden zijn. Wat tijdens uw gehoor gezien werd is het volgende: een cartoon waarop Abu Bakr al-Baghdadi, Bashar al-Asad en Ali Khamenei met elkaar vechten, een comment dat Saddam Hussayn wist dat hij op het offerfeest zou sterven, hetgeen hem in een positief daglicht zet, en een filmpje waarin aan het licht komt dat een sjiiitische imam zijn positie gebruikt om jonge vrouwen seksueel te misbruiken. Dit laatste nam u over van een Libanese TV-zender (zie CGVS 3, p. 3). In acht genomen dat dit bericht sowieso heel openbaar werd verspreid via de TV kan men zich moeilijk indenken dat het zodanig problematisch zou zijn dat u dat herneemt op uw facebookpagina.

Ook in uw persoonlijke kring uitte u kritieken in discussies (zie CGVS 2, p. 14, 20). Kritiek op deze manier bereikt echter per definitie een zeer beperkt publiek. Aansluitend nam u in 2011 deel aan een betoging in A'zariyya tegen de Hezbollah-acties in Syrië en in 2013 aan een betoging dichtbij de Iraanse ambassade (zie CGVS 1, p. 14, 16, zie CGVS 2, p. 15 zie CGVS 3, p. 4). Men kan er hierbij echter van uit gaan dat u een van velen was en nergens bleek dat u een van de verantwoordelijken of organisatoren was van deze betogingen.

Na de bovenstaande schets van de kritieken die u uitte, kan het aannemelijk zijn dat dit animositeit ten aanzien van u persoonlijk teweeg bracht, zeker binnen Hezbollah-gebied zoals Bi'r al-Abed. Het is echter zeker niet zonder meer evident dat u hier verder zware problemen mee zou krijgen. Nergens in uw verklaringen blijkt immers dat u initiatief neemt in een tegen Hezbollah-gekante beweging of dat u een figuur van enig politiek belang bent.

Toch beweerde u ten gevolge van de kritieken die u uitte ernstige problemen te hebben gekend. Het belangrijkste probleem was het vonnis dat door de militaire rechtbank tegen u werd uitgesproken op 23 december 2013 en dit zou uiteindelijk ook de voornaamste reden zijn geweest waardoor u besloot Libanon te verlaten (zie CGVS 1, p. 5, 17, zie CGVS 3, p. 7).

Zoals reeds hierboven vermeld zijn uw verklaringen over deze vlucht uit Libanon naar Syrië echter niet geloofwaardig. Dit is uiteraard een serieus minpunt voor de geloofwaardigheid van de problemen die tot die vlucht zouden hebben geleid. Daarnaast bestaan er ook de volgende bedenkingen bij uw verklaringen aangaande uw rechtszaak en het daaropvolgende vonnis:

Ten eerste bent u opvallend vaag over de manier waarop u vrij kwam nadat u was opgepakt door de politie. U verklaarde dat A.(...) USD 300 betaalde om u vrij te krijgen (zie CGVS 1, p. 15, zie CGVS 3, p. 5, 9). Het vreemde is echter dat u niet kan definiëren wat die betaling precies was, hoewel de

verschillende invalshoeken u werden voorgelegd (zie CGVS 3, p. 9). Dit valt op omdat de aard van deze betaling allesbepalend is voor het verdere verloop van deze zaak. Was dit een borgsom zodat u vrij kon komen in afwachting van uw vonnis? Dan betekende dat dat er wel degelijk een proces van zou komen en dat u veroordeeld zou kunnen worden. Was dit een omkoping zodat de wachters van de gevangenis u vrij zouden laten? Dan stond u misschien wel gemeld als voortvluchtige. Was dit een afkoping om de hele zaak gewoon te laten vallen? Dan hoefde u zich geen zorgen te maken voor verdere verwickelingen. Het is duidelijk dat uw gebrek aan kennis hierover, gezien het belang van deze betaling, bevreemdend is.

Ten tweede is het opmerkelijk dat u ten tijde van uw opsluiting maar ook erna blijkbaar niet wist waarom men u had opgesloten (zie CGVS 3, p. 8-9). Dit blijkt ook uit het feit dat u aangaf van mening te zijn dat deze kwestie na uw vrijlating was afgesloten (zie CGVS 1, p. 16, zie CGVS 3, p. 5). Hierover spreekt u zichzelf dan weer tegen wanneer u later stelt toch gedacht te hebben dat de kwestie nog niet was afgelopen (zie CGVS 3, p. 9). Opnieuw is de aard van uw opsluiting van belang voor het verdere verloop van deze zaak en daarom valt het op dat u hier dusdanig weinig over kan zeggen. Wilde men u intimideren? Zat u werkelijk in voorhechtenis in afwachting van uw proces? Wilde men gewoon een betaling loskrijgen?

Langs de andere kant blijkt uit uw verklaringen ook een opvallende nonchalance van de kant van de politie en de militaire rechtbank over uw opsluiting. Voordat u in 2012 naar de VAE reisde ging u immers gaan informeren over de stand van zaken. Toen zeiden ze u dat er een rechtszaak was, maar dat dat niets serieus was (zie CGVS 1, p. 16, zie CGVS 2, p. 19, zie CGVS 3, p. 6). Ondanks dat u daar was hielden ze u echter niet aan. Ook tijdens het proces werd u niet vastgehouden en werd klaarblijkelijk getolereerd dat u nooit aanwezig was (zie CGVS 1, p. 16, zie CGVS 2, p. 19, zie CGVS 3, p. 10, 14). Ook na uw vonnis is men u niet thuis komen oppakken (zie CGVS 3, p. 14), hoewel u nog wel zo'n 15 dagen thuis was (zie CGVS 3, p. 11). Uit uw verklaringen bleek weliswaar niet duidelijk of de autoriteiten wel wisten waar u woonde, maar tegelijkertijd leek het hen ook niet te boeien. U vertelde immers dat u niet bij uw vader woonde, maar toch ging men nooit na wat dan uw werkelijke woonplaats was. U gaf immers gewoon 'Beiroet' op (zie CGVS 3, p. 9-10). Deze losse houding van de veiligheidsdiensten valt moeilijk te rijmen met een zaak die kan leiden tot 14 maanden opsluiting. Dan zou men immers verwachten dat men zich ervan verzekert dat u het land niet verlaat in de aanloop naar uw vonnis en dat men u dus in voorhechtenis neemt. In elk geval kan men verwachten dat ze u na de veroordeling effectief proberen te vatten. In die zin lijkt het dus bizar dat ze niet precies zouden nagaan waar u verblijft.

Om verder te gaan met dit vonnis: het is bevreemdend hoe weinig u over het proces en het resulterende vonnis weet. Zo weet u bijvoorbeeld de naam van de man niet die u zou hebben mishandeld (zie CGVS 3, p. 9) en u weet zelfs niet of de man in kwestie werkelijk een agent was (zie CGVS 2, p. 19). Dat u hier dusdanig weinig over zou weten is niet aannemelijk in acht genomen dat uw moeder en uw broer naar de eerste twee van de drie zittingen gingen (zie CGVS 2, p. 10, 19, zie CGVS 3, p. 10) en dat jullie initieel een advocaat hadden gecontracteerd (zie CGVS 1, p. 16, zie CGVS 2, p. 18, zie CGVS 3, p. 5).

Ten slotte is het belangrijk hierbij te melden dat u geen enkel bewijsstuk voorlegt om het bestaan van een proces of een veroordeling aan te tonen. U toonde een foto van een blad papier waarop met de hand uw vonnisnummer zou zijn geschreven (zie document 4 in de groene map toegevoegd aan het administratief dossier en zie CGVS 2, p. 9-10) en u toonde een facebook-conversatie tussen u en uw broer waarin uw broer stelt geen strafblad van u te kunnen krijgen (zie document 3 in de groene map toegevoegd aan het administratief dossier en zie CGVS 2, p. 9). Dit is uiteraard geen ernstig bewijs om uw proces aan te tonen. Verder beweert u niets te hebben kunnen krijgen (zie CGVS 2, p. 9, zie CGVS 3, p. 12). Gezien de enorme hoeveelheid documenten die, zoals algemeen is geweten, in een rechtszaak worden geproduceerd kan het absoluut niet overtuigen dat u noch uw moeder of uw broer of uw advocaat ook maar enig document konden bekomen. U beweert dat dit in Libanon zo kan lopen (zie CGVS 3, p. 12), maar dit is een naakte bewering die u op geen enkele manier onderbouwt.

Het bovenstaande en vooral het complete gebrek aan ernstige bewijsstukken in acht genomen, moet worden geconcludeerd dat uw verklaringen rond uw proces niet kunnen overtuigen.

In de context van uw relaas was uw veroordeling de voornaamste reden voor uw vlucht uit Libanon. Deze kan dus niet overtuigen. Hiernaast verhaalde u echter ook een hele reeks bijkomende incidenten, die hieronder in drie onderdelen worden besproken.

Ten eerste was er een reeks problemen die zich afspeelden in Bi'r al-Abed. De belangrijkste hiervan zijn de volgende: in 2011 vielen mannen van Hezbollah een keer het appartement van uw vader binnen waarop ze u meenamen voor ondervraging en vervolgens vrij lieten (zie CGVS 1, p. 14, zie CGVS 2, p. 15, zie CGVS 3, p. 4). Een andere keer werd u in zomer van 2013 opnieuw meegenomen door mannen van Hezbollah voor ondervraging (zie CGVS 1, p. 16-17, zie CGVS 2, p. 15, 16, 17). Enkele dagen nadien kwamen mannen van Hezbollah naar u en uw broer K.(...) vragen bij het appartement van uw vader (zie CGVS 2, p. 17-18). Hierover zegt u dat ze u zeker zouden hebben gedood moesten ze u hebben gevonden. Dit moet echter onmiddellijk sterk gerelativeerd worden, want gevraagd waarom dat zo zou zijn, moest u het antwoord schuldig blijven (zie CGVS 2, p. 17-18). U stelt dat de oorzaak van deze problemen in uw kritiek op Hezbollah lag (zie CGVS 1, p. 14, zie CGVS 2, p. 14, 15, 16). Zoals hierboven geargumenteed is het echter niet zonder meer evident dat u ernstige problemen zou krijgen vanwege de kritiek die u uitte. Daarbij komt nog het feit dat uw geloofwaardigheid bij verscheidene punten van uw relaas twijfelachtig is. Het kan dus niet worden uitgesloten dat deze problemen niet volledig met de waarheid corresponderen. In ieder geval is het belangrijk hier aan te stippen dat deze problemen zich beperken tot Bi'r al-Abed, onderdeel van de zuidelijke buitenwijken van Beiroet waar Hezbollah controle uitoefent (zie CGVS 1, p. 13, 14, zie CGVS 2, p. 16, 20).

Dezelfde bedenking moet gemaakt worden bij andere problemen die u in Bi'r al-Abed had: voor 2006 werd afuisterapparatuur in jullie huis geplaatst (zie CGVS 1, p. 13) en later stonden jullie in Bi'r al-Abed bloot aan allerhande administratieve en andere pesterijen: een weigering om uw vader in het gemeentehuis te registreren, toegang tot elektriciteit bemoeilijken en druk uitoefenen opdat uw vader zijn appartement zou verkopen (zie CGVS 1, p. 13, zie CGVS 2, p. 16, 20).

Al deze problemen situeren zich in Bi'r al-Abed en figureren in het streven van de lokale sjiieten, in hoofdzaak Hezbollah, om soennieten uit deze wijk te weren (zie CGVS 1, p. 13, 16, zie CGVS 2, p. 16, 20). Dit blijkt ook uit het feit dat u steeds gecontroleerd werd wanneer u de zuidelijke buitenwijken betrad (zie CGVS 2, p. 14). U voegt ook toe dat alle soennieten in Bi'r al-Abed werden lastig gevallen (zie CGVS 1, p. 16).

Ten tweede was er een ongeval waarbij uw vader verwond werd (zie CGVS 1, p. 7, 13). U brengt dit in verband met moeilijkheden die men als soenniet in Hezbollah-gebied heeft. Volgens u werd uw vader immers doelbewust aangereden omdat Hezbollah wilt dat hij uit de wijk vertrekt (zie CGVS 1, p. 7, 13, zie CGVS 2, p. 20). Op basis van uw verklaringen hieromtrent kan men echter niet stellen dat het hier om een doelbewuste aanval ging. De bestuurder van de motor was zelf immers ook gewond en moest naar het ziekenhuis worden gebracht (zie CGVS 1, p. 14). Moest het ongeval geënceneerd zijn zou men denken dat men het op zo'n manier probeert aan te pakken dat de dader zelf geen gevaar loopt. Nadien zou Hezbollah jullie hebben verhinderd om een klacht in te dienen (zie CGVS 1, p. 14, zie CGVS 2, p. 14) en zouden ze de nochtans ernstige verwondingen van uw vader hebben geminimaliseerd (zie CGVS 1, p. 15, zie CGVS 2, p. 14). Dat de gevolgen hiervan voor uw vader gevaarlijk hadden kunnen zijn wordt hier niet ontkend, maar het lijkt er op neer te komen dat Hezbollah zijn eigen leden probeerde in te dekken en te beschermen, wat ze waarschijnlijk ook zouden doen als het slechts een onbedoeld ongeluk was.

Als samenvatting van de twee bovenstaande onderdelen moet geconcludeerd worden dat het mogelijk is dat u en uw familie niet gewenst waren in Bi'r al-Abed. U wekt echter de indruk dat u uw problemen, voor zover ze op de werkelijkheid berusten, sterk overdrijft. Een belangrijk argument om dit te kunnen stellen is dat u toch zeer vaak in sjiitische gebieden bent gaan wonen (zie CGVS 2, p. 6, 7, 8). Bovendien wordt deze problematiek grotendeels irrelevant wanneer men in acht neemt dat er weinig reden is waarom u nog naar sjiitische gebieden zou terugkeren. Het is inderdaad zo dat uw vader nog vaak daar verbleef zodat u hem daar ging gaan bezoeken (zie CGVS 1, p. 7 en zie CGVS 3, p. 4), maar zowel u als uw vader kunnen terecht in Wadi Zayn, wat geen Hezbollah-gebied is (zie CGVS 1, p. 6, 7, zie CGVS 2, p. 12, zie CGVS 3, p. 7, 8, 13). U beweert dat Hezbollah dit gebied wilt controleren, maar dit is een naakte bewering (zie CGVS 3, p. 12). Bovendien stelt u in de periode voor uw vertrek in Tariqa Jadida te hebben gewoond, een soennitische wijk (zie CGVS 1, p. 9, 12, zie CGVS 2, p. 3, 8, zie CGVS 3, p. 9). Uw vriendin woont daar nog steeds (zie CGVS 2, p. 3). In zoverre u moeilijkheden heeft in sjiitische gebieden is er dus geen reden waarom u niet in andere gebieden zou kunnen gaan wonen.

Ten derde is er een reeks kleinere incidenten waarvan u doorheen uw horen op het CGVS melding maakte. Zo werd u enkele keren belaagd wanneer u in uw auto zat: mannen beschadigden uw auto en probeerden uw auto te openen. U kon wel elke keer ontkomen (zie CGVS 1, p. 17-18, zie CGVS 2, p. 13-14, zie CGVS 3, p. 4, 5). Bij één dergelijk incident was er politie in de buurt, maar zij deden niet

anders dan met hun claxon signaleren tot uw belagers vertrokken (zie CGVS 1, p. 15, zie CGVS 3, p. 4). U zag in al deze incidenten pogingen om u te ontvoeren (zie CGVS 2, p. 14), maar u geeft toe dat dit puur een eigen conclusie was (zie CGVS 2, p. 20). Ook een vraag van toeristen om hen naar de Bekaa te vervoeren interpreteerde u als een poging u te ontvoeren (zie CGVS 2, p. 14 zie CGVS 3, p. 4). Uw mening dat het hier om ontvoeringen zou gaan is echter een heel verregaande veronderstelling. Samen met uw eerder aangetoonde gebrekkige geloofwaardigheid maakt dit dat moet getwijfeld worden aan de ernst van deze voorvallen. Bovendien kan u niet aantonen dat deze incidenten iets anders waren dan agressie op straat of een roofoverval.

Al het bovenstaande in acht genomen, moet het CGVS concluderen dat uw vluchtrelaas niet kan overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar Libanon in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook vroeger over een Palestijnse identiteitskaart voor Libanon en een Libanees reisdocument voor Palestijnen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Uw Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, uw Libanees reisdocument, uw Koeweiti identiteitskaart, uw UNRWA-registratie, de identiteitskaarten van uw moeder, uw oom en diens zoon, van uw grootvader

en uw groot tante, de geboorteakte van uw broer, het attest over de vernieling van uw huis en de documenten over uw werk en uw studies ondersteunen allen uw identiteit, uw familiebanden, uw UNRWA-registratie, uw werk, uw studies en uw initiële herkomst uit Libanon. Dit zijn zaken die door het CGVS in de huidige beslissing niet in twijfel worden getrokken.

Aangezien u slechts een onduidelijke kopie van uw Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen en slechts een oud Libanees reisdocument voorlegt, kunnen deze documenten uw recente herkomst uit Libanon niet ondersteunen. Uw huurcontract moet ook een aanwijzing zijn van uw recente herkomst uit Libanon maar in combinatie met de bezwarende elementen die in deze beslissing werden uitgelegd heeft dit slechts beperkte bewijswaarde.

De print-outs van facebookconversaties, het papier met het nummer van uw vonnis, uw convocatie, het artikel over A.(...) a.(...)-S.(...) en het medisch verslag over uw vader hebben slechts bewijswaarde in zoverre zij kaderen in een coherent en doorleefd verteld relaas, wat hier niet het geval is.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft

grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politiek gemotiveerde moorden en afrekeningen plaatsvinden

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven

van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen omkeren, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (v) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor hij bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling zou lopen.

2.3. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.4. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.5. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.6. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het

administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.7. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.8. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.9. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

Zo wordt vastgesteld dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verblijf in Syrië van januari 2014 tot februari 2015, wat de geloofwaardigheid van zijn hele verdere relaas op negatieve wijze beïnvloedt, (ii) de kritieken die hij uitte tegen Hezbollah en het Syrische regime mogelijks animositeit ten aanzien van zijn persoon teweeg bracht, zeker binnen Hezbollah-gebied zoals Bi'r al-Abed, doch het zeker niet zonder meer evident is dat hij hier verder zware problemen mee zou krijgen, temeer nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij initiatief neemt in een tegen Hezbollah gekante beweging of dat hij een figuur

van enig politiek belang is, (iii) aan het belangrijkste probleem dat verzoeker ten gevolge van de kritieken die hij uitte zou hebben gekend, met name het vonnis dat door de militaire rechtbank tegen hem werd uitgesproken op 23 december 2013 geen geloof kan worden gehecht daar (1) hij opvallend vaag is over de manier waarop hij vrij kwam nadat hij was opgepakt door de politie en hij slechts stelt dat A. 300 dollar betaalde om hem vrij te krijgen doch hij niet kan definiëren wat die betaling precies was (een borgsom zodat hij vrij kon komen in afwachting van zijn vonnis, een omkoping zodat de wachters van de gevangenis hem vrij zouden laten of een afkoping om de hele zaak gewoon te laten vallen) terwijl de aard van deze betaling nochtans allesbepalend is voor het verdere verloop van de zaak, (2) hij ten tijde van zijn opsluiting maar ook er na niet wist waarom men hem had opgesloten, (3) uit zijn verklaringen ook een opvallende nonchalance blijkt van de kant van de politie en de militaire rechtbank over zijn opsluiting, terwijl men in een zaak die kan leiden tot 14 maanden opsluiting zou verwachten dat men zich ervan verzekert dat verzoeker het land niet verlaat in de aanloop naar zijn vonnis en dat men hem dus in voorhechtenis neemt en men in ieder geval kan verwachten dat ze hem na de veroordeling effectief proberen te vatten, (4) hij weinig weet over het proces en het resulterende vonnis, terwijl nochtans blijkens zijn verklaringen zijn moeder en zijn broer naar de eerste twee van de drie zittingen gingen en zij initieel een advocaat hadden gecontracteerd en (5) hij geen enkel bewijsstuk voorlegt om het bestaan van een proces of een veroordeling aan te tonen, (iv) het mogelijk is dat verzoeker en zijn familie niet gewenst waren in Bi'r al-Bared doch hij de indruk wekt dat hij zijn problemen, voor zover ze op de werkelijkheid berusten, sterk overdrijft en er, voor zover hij moeilijkheden heeft in sjiitische gebieden, geen reden is waarom hij niet in andere gebieden zou kunnen gaan wonen, zoals bijvoorbeeld in Tariqa Jadida, een soennitische wijk waar hij in de periode voor zijn vertrek zou hebben gewoond en waar zijn vriendin nog steeds woont en (v) hij in een reeks kleinere incidenten pogingen zag om hem te ontvoeren doch dit een heel verregaande veronderstelling is en hij niet kan aantonen dat de incidenten in kwestie iets anders waren dan agressie op straat of een roofoverval.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid/ongegegrondheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het pomen van een nood aan internationale bescherming, het volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de stelling dat de politieke standpunten die hij innam alsook de problemen die hij ten gevolge hiervan heeft gekend in de bestreden beslissing ten onrechte worden geminimaliseerd, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Waar verzoeker er voorts meermaals op wijst dat hij omwille van zijn politieke standpunten werd veroordeeld en dat hij thans wordt gezocht op grond van dit vonnis, benadrukt de Raad dat aan deze veroordeling niet het minste geloof kan worden gehecht, zoals blijkt uit de uitgebreide motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten aan die deze appreciatie kunnen ombuigen. Hij brengt tot op heden evenmin enig overtuigend begin van bewijs bij dat zijn proces en veroordeling kan staven. In zoverre verzoeker nog opwerpt dat de interpretatie door het Commissariaat-generaal van de incidenten die hijzelf interpreteerde als pogingen om hem te ontvoeren, een louter subjectieve beoordeling is, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers verklaringen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing wordt dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.10. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 12 september 2014,

toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook dat hij beschikte over een Palestijnse identiteitskaart en een Libanees reisdocument voor Palestijnen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen door hem op zich ook niet wordt betwist.

2.11. Verder blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (*Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review en het rapport van Danish Immigration Services, "Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process" van oktober 2014) dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker wijst erop dat UNRWA, gelet op de aanhoudende vluchtelingencrisis in de regio en meer bepaald in Libanon, enorm onder druk staan en klaagt onder een nijpend tekort aan financiële en logistieke middelen. Hij brengt hiermee evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Er dient in dit verband overigens te worden benadrukt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij weliswaar geregistreerd is bij UNRWA en dat hij gebruik maakte van de door UNRWA verstrekte gezondheidszorg doch dat zijn familie niet behoeftig was zodat zij geen nood hadden aan voedselhulp of financiële steun van UNRWA (administratief dossier, stuk 15, p. 3-4). Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program*, integendeel. De verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA is *in casu* dan ook niet relevant en vermag geen ander licht te werpen op de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Ook de loutere stelling dat, hoewel verzoeker destijds niet zozeer aangewezen was op

voedsel en medische hulp, zijn toestand ondertussen op dat vlak drastisch veranderd is, temeer hij socio-economisch geïsoleerd raakte door de gebeurtenissen, kan gelet op zijn gebrekkige geloofwaardigheid niet overtuigen.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat UNRWA momenteel niet langer in staat is om de opdracht waarmee zij belast is op passende en voldoende wijze uit te voeren en meer bepaald om de veiligheid van de Palestijnse vluchtelingen te waarborgen aangezien UNRWA op het vlak van de bescherming van Palestijnse vluchtelingen thans over onvoldoende middelen en armslag beschikt om die opdracht naar behoren uit te voeren, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de "andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen" niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking "bijstand of bescherming" dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de Vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie met zich meebrengt.

Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: "*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*". Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte "andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR" is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

2.12. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en waardoor hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling zou lopen, zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een menonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf.

Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij universitair onderwijs heeft genoten. Hij studeerde in 1994 af van de universiteit van Beiroet in boekhouden en management. Vervolgens liep hij twee jaar stage, van 1998 tot 1999 werkte hij als leraar om vervolgens twee maanden in Malta te hebben gewerkt voor een Libische instelling, van 2000 tot 2010 werkte hij als boekhouder in een bedrijf, sinds 2008 werkte hij tevens als administratief assistent bij UNWRA, in 2011 ging hij een of twee maanden in Congo werken en hierna huurde hij een auto waarmee hij toeristen vervoerde, hield hij soms toezicht bij examens op de universiteit en heel zelden werkte hij nog als boekhouder wanneer het tijd was voor het opmaken van de jaarrekening (administratief dossier, stuk 15, p. 3 en p. 8-9 en stuk 11, p. 13). Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker een uitgebreide werkervaring opdeed zodat kan worden aangenomen dat hij over de nodige professionele ervaring, scholing en connecties beschikt om in staat te zijn om in Libanon aan werk te geraken en zo in zijn levensonderhoud kan voorzien. Dit klemt des te meer daar verzoeker in het verleden steeds voldoende verdiende om een appartement te huren en hij nooit in een vluchtelingenkamp heeft gewoond, met uitzondering van één maand toen in de oorlog van 2006 hun huis in Bir al-Abed werd vernield. Zijn familie was blijkens zijn verklaringen niet behoeftig zodat zij geen nood hadden aan voedselhulp of financiële steun van UNRWA (administratief dossier, stuk 15, p. 4-5). Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker in Libanon over een familiaal netwerk beschikt

waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij hier bij terugkeer op kan steunen. Zo woont zijn moeder thans in Wadi Zayn in een huurhuis, woont zijn vader in Wadi Zayn in het huis van zijn broer N., die werkt en woont in de Verenigde Arabische Emiraten en heeft ook zijn zus M., die werkt als leerkracht voor UNRWA, een eigen woning in Wadi Zayn. Verzoekers broers N. en K., die respectievelijk in de Verenigde Arabische Emiraten en Zweden wonen, ondersteunen hun ouders financieel (administratief dossier, stuk 15, p. 6-8, stuk 11, p. 12 en stuk 5, p. 12-13). Tevens kan worden aangenomen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Libanon terecht kan bij zijn vriendin, met wie hij nog steeds een relatie heeft en met wie hij samen een appartement huurt in Tariq al-Jadida, waar zij nog steeds woonachtig is. Zijn vriendin heeft een inkomen als verantwoordelijke voor de poetsdienst in een hotel (administratief dossier, stuk 15, p. 5 en p. 9-10 en stuk 11, p. 3).

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM, alwaar hij in gebreke blijft.

Waar verzoeker nog opwerpt dat in de huidige stand van zaken en de politieke spanningen die hiermee oplopen, de discriminatie en de willekeur ten overstaan van Palestijnse vluchtelingen in Libanon toenemen, benadrukt De Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten (vrijheid, leven, fysieke integriteit) worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker haalde doorheen zijn verklaringen geen feiten aan die voldoende zwaarwichtig zijn om gewag te kunnen maken van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten en hij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt. Integendeel, dient nogmaals herhaald dat zoals hoger uiteengezet *in casu* dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in Libanon behoorlijk was.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling in het verzoekschrift dat in de huidige stand van zaken en de politieke spanningen die hiermee oplopen, de discriminatie en de willekeur ten overstaan van Palestijnse vluchtelingen in Libanon toenemen, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde

sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker brengt immers ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid/ongegrondeerdheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.13. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* van 11 mei 2015, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend

sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van deze beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Libanon en de argumentatie dat ook op dit punt de situatie geminimaliseerd wordt, dat de invloed van het conflict in Syrië manifest van aard is om de veiligheidssituatie in het algemeen zeer nefast te beïnvloeden, dat deze evolutie alleen maar in stijgende lijn gaat en dat er op 12 november opnieuw hevige aanslagen werden gepleegd die werden opgeëist door IS, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.14. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.15. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek omtrent zijn individuele problemen en/of de veiligheidstoestand voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS